

holde paa, at denne bør ophæves, da kan jeg atter henholde mig til, hvad der er fremsat tidligere om den Sag. Der er tilstrækkelige baade moralske, sanitære og politimæssige Grunde, som lede os dertil. Jeg finder ingen Anledning til nu at gentage dem. Det ærede Medlem for Vejle Amts 6te Valgkreds (Jessen) har jo for øvrigt ogsaa sagt noget af det, som kan siges i den Retning.

Naar vi komme bort derfra, saa er det, som de ærede Medlemmer væsentligst vende sig imod, jo §§ 1 og 2, idet de atter gøre gældende — nu citerer jeg det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds, der jo tillader sig ualmindelig stærke Udtryk angaaende dette Spørgsmaal — at det er „en grænseløs Politivilkaarlighed“, vi give Plads for. Dette kan jo siges saa tit og er jo blevet sagt saa tit fra det ærede Medlems Side, at der maaske til sidst er Folk, der tro paa det. Jeg vil derfor, skønt jeg jo ogsaa gentagne Gange har imødegaaet denne Opfattelse, komme lidt nærmere ind derpaa. Det er jo klart, at overalt, hvor man sætter Straf for noget, altsaa erklærer noget for strafbart, der aabner man Adgang for Politivilkaarlighed, saa sandt det er Politiet, hvem det i første Række paahviler at paase, at der ikke begaas noget strafbart. Og saa vil det jo altsaa ligge i Politiets Magt at søge at opdage Overtrædelse af det paagældende Strafbud og paabegynde Forfølgelsen deraf *eller lade være dermed*. Deri ligger Muligheden for Politivilkaarlighed. Den er *altid* til Stede, hvor noget erklæres for strafbart. Er det det, de Herrer mene med, at vi aabne Plads for Politivilkaarlighed, saa kunne de naturligvis have Ret. Kun hvor noget erklæres ganske strafrit, er Politivilkaarlighed udelukket, men saa saare der er Plads for Straf og derigennem for Politiets Virksomhed, er der ogsaa Plads for Politivilkaarlighed. For saa vidt maa jeg naturligvis indrømme, at vor § 1 aabner Plads derfor. Den ene Politibetjent vil maaske, skønt han lægger Mærke til en Overtrædelse som den, § 1 omhandler, se igennem Fingre dermed, være sig nu af saglige eller personlige Hensyn, om jeg saa maa sige, maaske ogsaa fordi han har faaet Instrukser i den Retning af sine overordnede — den anden vil af andre Grunde paatale det. Ja, det er klart, det falder os ikke ind at bestride, at der er en Mulighed til Stede for Politivilkaarlighed, men det er noget, som jeg hævder, at vor Bestemmelse har tilfælles med alle Strafbestemmelser. Det, der maa lægges Vægt

paa, er derfor Paastanden om, at dette skulde aabne *mere* Adgang for Politivilkaarlighed end den bestaaende Tilstand. Det er det, jeg paa det bestemteste bestrider. Og maa jeg der for det første pege paa, hvad allerede det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjærg) meget rigtig lagde Fingeren paa, at den uhyre Vilkaarlighed eller Uretfærdighed, som nu begaas, idet man kun vender sig mod Kyinden og lader Manden, som maaske begaar meget værre Ting, gaa straffri, den falder dog bort efter vort Forslag. Men dernæst vil jeg tilføje, at akkurat den samme Mulighed for Politivilkaarlighed er jo til Stede efter Politivedtægten, som jeg oplæste før. Naar det her hedder, at der ikke maa vises uanstændig Opførsel, ikke ved uanstændige Ord eller Lader maa fremkaldes Forstyrrelse af den offentlige Orden o. s. v., saa er der akkurat den samme Mulighed for, at den ene Betjent ser igennem Fingre dermed, og den anden paataler det, og derigennem kommer der altsaa en Mulighed for Politivilkaarlighed. Ja, efter den bestaaende Ordning er det jo endog, som den ærede Minister selv indrømmede ved 1ste Behandling, saaledes, at Systemet i sig med Nødvendighed indeslutter Vilkaarlighed, oven i Købet fra de underordnede Betjentes Side. Den højt-ærede Minister gjorde gældende med Hensyn til Ellen Schwartz's Tilfælde, at der kunde ikke gives Instrukser, som udelukkede Vilkaarlighed og Misbrug fra de enkelte Betjentes Side; det laa i Forholdets Natur, at saadanne kunde ikke skrives, det maatte overlades til de enkeltes Konduite, og derved fremkom Misbrugene. Noget saadant har man ikke sagt, og kan man ikke sige om vor Bestemmelse her i § 1, at det skulde være umuligt at afværge Misbrug af den gennem Instrukser. — Hvad angaar § 2, som jo er den Paragraf, de stærkeste Angreb ere rettede paa, og som er Genstand for et særligt Ændringsforslag fra alle de tre ærede Mindretals Side — ganske vist er det jo kun stillet af det ene Mindretal, men de to andre, i alt Fald det ærede Medlem for Københavns 2den Valgkreds, have sluttet sig dertil — da vil jeg gentage, hvad jeg har sagt før, at denne Paragraf er ikke for mig et Hovedpunkt i denne Sag, og naar vi ikke ere komme ind paa en nærmere Drøftelse af, hvorvidt den kunde gøres bedre, saa ligger det dels i den Hovedbetragtning, jeg allerede har anført, dels i, at ingen af de ærede Medlemmer, som ere imod den, have gjort noget Forsøg paa at hjælpe os med at faa en bedre Affattelse.